

„Dacă nu te-ai teme de vecina ta...”

Vreau să povestesc despre o femeie cu care am făcut cunoștință într-o călătorie.

În anii ei tineri, ea trăise absolut în lume și pentru lume și gustase distracțiile ei după pofta inimii. Mama ei era o femeie cumsecade, care gândea serios, care îi întipărise micii sale fiice deja de copil, printre altele, frumoasa strofă:

Deschide-mi, Doamne, inima,
M-atrage prin Cuvântul Tău,
Fă-mă să-Ți păzesc Cuvântul!

Dar toate micile versuri frumoase, învățate pe de rost, nu făcuseră totuși din ea un alt om. Ce este o convertire în sens biblic, ea n-a știut și n-a aflat. Când a crescut, a cunoscut un bărbat tânăr, care s-a priceput să-i dobândească prin vicleșug încrederea, dar apoi a înșelat-o în mod rușinos și când a băgat-o în nenorocire, a părăsit-o pentru totdeauna. Această experiență amară a fost cauza unei grele mâhniri pentru mulți, mulți ani. Plângând, privea înapoi la viața ei eșuată. Dar ce este păcatul în ochii unui Dumnezeu sfânt, nu știa nici măcar acum. Gândul la așa ceva nu i-a trecut prin cap la început. Dar apoi a luat parte la o propovăduire a Evangheliei și ce a auzit acolo a provocat în ea o schimbare într-atât, încât a recunoscut: sunt o păcătoasă, am de-a face cu un Dumnezeu sfânt care urăște păcatul. Această recunoaștere i-a dat bătaie de cap. Ea s-ar fi preocupat chiar mai mult cu lucrurile dumnezeiești, numai să nu fi fost bunele cunoștințe care o cunoșteau pe ea și viața ei. Dar ce ar spune aceștia, dacă ar auzi despre faptul că a devenit evlavioasă! Așa că lașitatea și teama de oameni au împiedicat-o să se întoarcă cu inima hotărâtă la Mântuitorul păcătoșilor.

Apoi au avut loc din nou în apropiere prelegeri evanghelice, la care a fost invitată cordial. Ea a dat curs invitației, totuși, fără o înclinație deosebită și nu fără să privească neliniștită în dreapta și în stânga, dacă nu cumva observa și vecina ei unde se ducea. Vorbitorul a vorbit foarte serios despre starea pierdută a omului și din nou i-a devenit limpede ce era ea în ochii lui Dumnezeu; stricată până în măduva oaselor. Apoi a vorbit despre piedicile pe care satan le pune în calea omului, pentru a pune mâna pe mântuirea oferită lui; și aici i-a devenit limpede că vorbitorul spunea adevărul. Dar cum s-a speriat ea când el a continuat:

„Și tu ai fi venit de mult la Mântuitorul păcătoșilor, dacă nu te-ai teme de vecina ta, despre care știi sigur că va râde de tine dacă îi spui că ai devenit un copil al lui Dumnezeu!”

Fără nicio îndoială, aceasta o privea foarte personal. Cineva trebuie să-i fi spus vorbitorului cum gândea ea. Spaimei de la început i-a luat locul o revoltă vie. Ei bine, ea nu-și va ascunde părerea față de cunoscutul său care jucase rolul de trădător. A părăsit indignată sala și îi făcea reproșuri peste reproșuri bărbatului pe care îl suspecta. Dar el clătina din cap liniștit și deloc afectat.

„Nu i-am spus nimic vorbitorului.”

Și așa a rămas, putea ea să obiecteze ce voia.

În ciuda supărării, în ziua următoare ea a simțit dorința arzătoare după adunarea de seară. Ea a devenit așa de mare, încât după-amiază - era spre ora trei - a spus tare pentru sine:

„De-ar fi deja seară, ca să pot să ascult iarăși Cuvântul lui Dumnezeu!”

Seara a fost punctuală acolo și a ascultat cu cea mai mare atenție până - da, până în clipa când vorbitorul - în timp ce a privit-o - a strigat tare:

„N-ai spus tu deja astăzi după-amiază la ora trei: Aș vrea să fie deja seară, ca să pot să aud iarăși Cuvântul lui Dumnezeu!?”

Atunci s-a terminat cu atenția ei. Complotaseră oare toți împotriva ei? Dar cine o trădase astăzi din nou?

Profund indignată, ea a hotărât să nu mai vină niciodată la adunare. Se va cruța de această supărare o dată pentru totdeauna. Cu această hotărâre s-a băgat în pat, obligându-se cu forța să se odihnească. Dar somnul dorit, în care spera să găsească uitare, nu voia să vină. Se răsucea neliniștită, încolo și înapoi, în patul ei. Conștiința trezită spunea: Trebuie să mergi din nou la adunare! Orgoliul jignit îi striga: Nu, nu te mai duci acolo! Astfel, lupta era schimbătoare, până când, în sfârșit, în sfârșit - era deja târziu în noapte - glasul mai bun a obținut superioritatea. Cu hotărârea: cel puțin o dată trebuie totuși să mergi, a adormit.

Seara următoare a găsit-o din nou în adunare și atunci s-a simțit ca și când Domnul Însuși i S-ar fi adresat. Vorbitorul a descris neliniștea celor care nu vor să se lase avertizați și refuză neîncetat să apuce mântuirea oferită în Hristos.

„Tu nici nu mai dormi!”, i-a răsunat în urechi. „Nu găsești odihnă și n-o vei găsi înainte să fi venit cu păcatele tale la Isus, la El, care îi roagă pe cei osteniți și împovărați să vină la El, ca El să le dea odihnă.”

Atunci i s-a frânt rezistența. Da, trebuia să aibă odihnă, odihnă pentru inimă și conștiință. Așa nu mergea mai departe. Aceasta îi era limpede. Isus, Domnul Isus, o căuta, tocmai pe ea. Cu această convingere a plecat acasă, aici s-a aruncat în genunchi și a mărturisit Acestuia marea ei vină, a adus toate păcatele ei Aceluia care, „un miel fără cusur și fără pată” [1 Petru 1.19], lăsase să-I curgă „sângele prețios” la crucea de pe Golgota, ca să îndepărteze și vina ei roșie ca sângele pentru totdeauna dinaintea ochilor Dumnezeului sfânt. Atunci a aflat ea cum Își îndeplinește Domnul Isus promisiunile. Prin credința în lucrarea Lui săvârșită a găsit Sufletul ei împovărat odihnă pentru timp și eternitate.